

Ciprins

Context înainte – 7

Partea I

Premise necesare pentru înțelegerea bolii și a vindecării

1. Bolile și simptome – 12
2. Polaritatea și uritate – 25
3. Umbra – 51
4. Bine și Riu – 60
5. Omul este bolnav – 73
6. Clădirea caselor – 79
7. Metoda întrebărilor succinive – 92

Partea a II-a

Tribunul călinei și amestecarea sa

1. Infecția – 118
2. Sistemul imunitar – 125
3. Respirația – 143
4. Digestia – 159
5. Organele sensoriale – 185
6. Durerile de cap – 198
7. Pielea – 208
8. Rinichii – 220
9. Sexualitate și sarcină – 235
10. Inimă și circuitul sanguin – 252
11. Aparatul locomotor și nervii – 264
12. Accidentele – 283
13. Simptomele psihice – 295
14. Cancerul (malign) – 312

Tărâi într-un timp în care medicina modernă prezintă în continuu laicului său noi mărturi ale posibilităților și capacităților ei, care ajung pînă în granița înțelegerii. Iată, în același timp, se aud încă mai rare și vocile acelora care își formulează nelăudarea fundamentală față de acestă medicină modernă – care poate face apocalipsă totală. Tot mai mare devine numărul acelora care acordă mai mulți încrederi metodelor parțial foarte vechi, parțial moderne ale terapiilor naturiste, sau ale medicinii homeopate, decât metodelor medicinii noastre universitare. Există o mulțime de puncte de plecare pentru critici – efecte secundare, dezfațarea simptomelor, lipsa de umanism, explozia costurilor și multe altele – totuși esențialmente mai interesante decât obiectele criticii este apariția criticii în sine, pentru că, înălțându-se la nivelul criticii naționali obiectivității, ea levorăște din sentimentul difuz că ceva nu mai este în ordine, și că drumul abordat nu ar mai conduce la judeł sperat. În ciuda sau încă mai din cauze aplicării sale consecvente în practică. Aceste sentimente neplăcute față de medicină sunt redăzute în comun de foarte mulți oameni – inclusiv de mulți medici tineri. Totuși, această comunitate se pierde rapid atunci când încep să se prezinte noi căi alternative de soluționare a problemelor. Cîte atunci unii vîd salvarea în socializarea medicinii, alii în înlocuirea chimioterapiei cu remedii naturale și vegetale. Pe când unii vîd soluția tuturor problemelor în cercetarea radiatiilor plăinătului, alii just pe homeopatie. Acupunctori și cercetători focărilor de infecții solicita ca privirea medicală să se întoarcă de la nivelul morfologic spre nivelul energetic al proceselor corporale. Dacă se reușesc teste standardizate și metodele extruniversitare, se știe să se vorbească cu drag despre o medicină holistică, articulând în

Felul acestor strădania va pe lângă deschiderea față de multiplicitatea metodelor și nu se plândează în primul rând din vedere ormai întreg, ca unitate trup-suflet. Părtășii că medicina universitară a pierdut ormai din vedere a fost recunoscută într-un timp de aproape o sutinere. Înaltă specializare și analiza conceptelor fundamentale ale cercetării au dus în mod inevitabil, în paralel cu o cunoaștere tot mai exactă și mai abundunță a detaliilor, la pierderea din vedere a întregului.

Dacă vom considera mijloacile și discuțiile cu aderanță învățătoare existente la ora actuală în medicina, răspunzând curind faptul că discuțiile se limită să la diferențele metode și la funcționarea acestora, ca și cât de puțin se discută despre teoria, respectiv filosofia medicinii. E drept că medicina trilogă într-o mare măsură dintr-o activitate concretă practică, totuși în fiecare activitate se exprimă – conștient sau inconștient – filosofia care stă la baza ei. Medicina modernă nu spunează încreză din cauza posibilităților ei de acțiune, elă din cauza imaginii despre lume pe care și-a elădit – adesea în teorie și fără a reflecta – acțiunile ei. Medicina cunoaște din cauza filozofiei ei – sau, mai exact formulat, din cauza lipsei unei filozofii. Tratamentele medicale s-au orientat până acum numai pe principiul de funcționalitate și eficiență; liga oricărui aspect de conținut aducându-i în final critica de a fi „jinerantă”. E drept că această lipsă de sensibilitate se exteriorizează în multe situații concrete, dar problema nu poate fi soluționată prin alte modificări funcționale ale acestor situații. Multe simptome arătau că medicina este bolnavă. și la fel de puțin ca orice alt pacient poate fi vindecată și „pacienta medicină” prin lecțuri bibice și aplicare simptomelor. Totuși, majoritatea criticilor medicinii tradiționale și ai adeptilor terapiilor alternative preluau cu o certitudine de la sine înțeleasă imaginea despre lume și tehnici medicinii tradiționale, implicându-și într-o lărgă măsură exclusiv pe modificarea formelor (a metodelor).

În același cartea vom să ne ocupăm din nou de problema bolii și a vindecării. În acest scop nu vom prelua în niciun caz valoarea obișnuită, transmisă prin tradiție, și considerată de mulți fundamentale și, de aceea, de recombinat în acest domeniu. Aceasta

situație face, în orice caz, ca intenția noastră să devină dificilă și periculoasă, pentru că noi nu putem evita să lămure în discuție, fără crapare, chiar și domeniile considerate în mod colectiv a fi tabu. Nu este clar că în felul acesta facem un pas care probabil nu este următorul pas pe care-l va face medicina în dezvoltarea ei. Cu acestea considerații vom sări peste un munte de pași care ar trebui să fie pașuși de către medicină, și la cărora înțelegere profundă va furniza abia premisele de a urmări conținutul concepțiilor prezentate în acestă carte. De asemenea, prin expunerea de fapturi noi nu avem în vedere evoluția colectivă a medicinii, ci ne adresăm acelor individualități ale căror posibilități personale de înțelegere preced întrucâtva dezvoltarea colectivă (cum înseamnă).

Procesele funcționale nu au niciodată un sens în sine. Sensul unui eveniment rezultă abia din interpretarea lui, care ne permite să-l vedem semnificația. Așa, de exemplu, dacă una dintre coloane de merecur intr-un tub de sticlă considerat izolat, este total lipsită de sens; abia atunci când interpretăm acest proces ca expresie a unei modificări de temperatură, el devine plin de semnificație. Atunci când oamenii vor încerca să interpreteze evenimentele din această lume, respectiv propriul lor destin, existența lor se va cufunda în lipsă de sens și lipsă de semnificație. Pentru a putea interpreta ceva este nevoie de un cadru de referință care să fie situat în altă nivelului în care se manifestă ceea ce trebuie interpretat. Astfel, procesele din această lume materială și formală pot fi explicate numai dacă se aplică un sistem de referință metafizică. și abia când lumea visibilă a formelor „devine simbol” (Goethe), devine pentru om plină de sens și semnificație. La fel cum sunt literele și clăbulea purtătorii formali ai ideii care se află dislocate de ele, tot ceea ce este niciabil, tot ceea ce este concret și funcțional este exclusiv expresia unei idei, și cu aceasta intermediarul împreună cu ceva invizibil. Putem suna pe scurt astăzi două domenii: formă și conținut. Conținutul se exprimă în formă, și în felul acesta forma devine plină de sens, de semnificație. Literalele care nu mijlocesc idei și nu au însemnatate, rămân pentru noi goale și lipsite de sens. Dar această situație nu poate fi modificată niciodată de ceea ce mai exactă analiză și

sennelor. Această legătură este împede și poate fi înțeleasă de oricine, și în artă. Valoarea unei picturi nu se întemeiază nici pe calitatea pănzel și nici pe ceea cea a colorilor; ceci părțile componente materiale ale tabloului sunt excluder partitului și mijlocitorii unei idei existente ca imagine ilustrată în artist. Pănza și culorile fac posibilitatea devenirea vizibile a ceea ce ar rămâne altfel invizibil, și devin astfel expresia fizică a unui conținut metafic.

Aceste exemple simple au constituit încercarea de a crea puști de înțelegere pentru metoda noastră cără, și de a considera temele „boala” și „vindecare” în sensul interpretării lor. Cu acesta părțile în mod secchivoc și intenționat jucătul „medicinașă plină”. Noi nu avem nicio pretenție de „caracter plină”, deoarece punctul nostru de plecare este cu total altul – de unde rezultă în consecință că argumentele sau critica plinăjicii nu vor putea ataca niciodată modul nostru de considerare. Părțile înțelegând cadrul plină, pentru că acesta se limitează la nivelul funcțional, împiedicând totodată ca sensul și semnificația să devină transparente. Un asemenea procedeu nu se adresează naționaliștilor și materialiștilor învețuitori, ci acelor oameni care sunt dispusi să urmărească întotdeauna, și în niciun caz întotdeauna logice ale complicității omenești. Mijloacele bune de ajutor pentru a asculta călătorie prin subiectul omenește sunt gândirea imaginativă, fantasia, asociările, irația și un simț pentru temeiurile și fundația limbajului lui. Calea pe care o propunem noi recunoaște – și asta nu în ultimul rând – capacitatea de a suporta paradoxurile și ambivalența, fără nevoie de a ajunge cu necesitate la univocitate, prin distrugerea uneia dintr-o poli.

În medicină, ca și în limbajul popular, se vorbește despre cele mai diferite boala. Această neglijență lingvistică anătu foarte împede înțelegerea largă răspândită care stă la baza conceptualului de boala. Boala este un cuvânt care de fapt poate fi folosit numai la singular – pluralul de boala fiind în fel de lipsit de sens ca și forma de plural a cuvântului sănătate: sănătăți. Boala și sănătatea sunt concepții singulare, deoarece se referă la forma sării omenești și nu la organe sau părți ale corpului, așa cum se obținăcăză în actuala acceptație

a înțelijului. Corpul nu este niciodată bineav sau sănătos, deoarece în el ajung să se exprime exclusiv informațiile conștiinței. Corpul nu face nimic din sine însuși, lucru de care se poate convinge oricine prin observarea unui cadavr. Corpul unui om via își datorează funcțiile celor două instanțe materiale, pe care noi le numim în majoritatea cazurilor conștiință (suflet) și viață (spirit). Conștiința reprezintă în această accepție informația care se manifestă în corp și care este transpusă în sfera vizibilului. Conștiința se exprimă în corp astfel cum se exprimă un program de radio la cel care îl recepționează. și deoarece conștiința reprezintă o calitate materială, de sine-activitate, ea nu este, deși gură, un produs al corpului, și nici nu depinde de existența acestuia.

Orice s-ar petrece în corpul unui fiuță constituie expresia unei informații corespunzătoare, respectiv condensarea unei imagini corespondanță (termenul grecesc pentru imagine este eidolon, corespondanță astfel și conceptului de „idee”). Dacă pulsul și înțima urmărești un anumit ritm, temperatură corporală se menține la o valoare constantă, glandele secrete hormoni sau formează antigeni, aceste funcții nu pot fi explicate persină de la materie, ci ele sunt într-o lățuță dependente de informația corespunzătoare și către punct de plecare se atâta în conștiință. Atunci cînd diversele funcții corporale colaboră într-un anumit mod, la naștere un model pe care noi îl reziliștem și îl amânam și, de aceea, îl numim sănătos. Dacă o funcție deviază, ea afectează mai mult sau mai puțin armonia întregului, și atunci vorbim despre boala.

Boala înseamnă agitație părțile unei armonii, respectiv piererea în discuție a unei ordini pînă atunci echilibrate (vom vedea mai tîrziu că privită dintr-un alt punct de vedere, boala reprezintă de fapt restabilirea unui echilibru). Într-o distragere armoniei are loc în conștiință, la nivelul informației, și se arată doar în corp. Corpul este ca aceasta doar nivelul reprezentării sau al manifestării conștiinței, și deci și al tuturor proceselor și modificărilor ce se desfășoară în conștiință. Așa cum întregul lume materială constituie doar scena pe care la filără joacă arhetipurile,

care devine astfel simbol, în mod analog corpului material este scena pe care tînd să se exprime imaginile conștiinței. Iar dacă omul ajunge la dezechilibru în conștiința sa, acest lucru devine vizibil și poate fi vîzualizat în corpul său ca simptom. De aceea, este irrelevant să se afirme că un corp ar fi bolnav – boala poate fi întotdeauna numai omul – numai că simptomele și simptomele nu manifestă în corp ca simptom (stunci când se joacă o tragedie, nu scenă este tragică, ci piesă).

Există multe simptome – dar ele reprezentă totuși expresia uneia și acelașiui proces, pe care noi îl numim boala, și care se desfășoară mereu în conștiință umană. Așa cum corpul nu poate trăi fără conștiință, el nu poate deveni nici „bolnav” fără conștiință. În acest lucru trebuie să devină împedite și simptome că noi nu prelucram actuala înțelegere obținută în boli somatice, psihosomatics, psihice și spirituale. Când această concepție sunt mai degradate potrivită să împiedice înțelegerea bolilor, decât să o faciliteze.

Modelul nostru de considerare corespunde întrucâtva modelului psihosomatic, totuși cu diferență că noi folosim examinarea tuturor simptomeelor, și nu facem nicio excepție în acest sens. Diferența „somatic” / „psihic” poate fi realizată în cel mai bun caz la nivelul la care se manifestă un simptom – dar este inutilizabilă pentru a localiza boala. Conceptul antic de evadări spirituale induce complet în eroare, deoarece spiritual nu poate fi niciodată boala – mai degradat este vorba în acestă privință exclusiv de simptome care se manifestă la nivel psihic, adică în conștiință umană.

Astfel, nei vom încredea să dezvoltăm nici o imagine unitară a bolii, care să stabilească diferența dintre somatic și psihic, căi multă la nivelul dominant pe care se exprimă simptomele.

Prin diferențierea concepută între bolii (nivelul conștiinței) și simptome (nivelul corporal), considerațiile noastre asupra maladii se deplasează nu nevoiește de la obținută analitică a stării corporale la considerirea, încă deosebită obținută în acest context, a nivelului și psihic. Nei procedăm deci ca un critic, care nu încreză că îmbunătățescu o piesă de teatru proasă prin analiza și modificarea caliselor, a rechizițelor și a actorilor, ci care are în vedere întregă piesă.

Dacă în corpul unui om se manifestă un simptom, acesta strage (mai mult sau mai puțin) atenția asupra lui, interrupând în felul acesta brusc continuitatea de plină atenție a căii vieții. Un simptom este un semnal care dirijează atenția, interesul și energia asupra său, punând de acasă sub semnul întrebării menșul obisnuit de plină atenție. Un simptom nu constă în ceea ce-l dăm atenție – fie că e veșnic, fie că nu e veșnic; noi reziliemuți accentul întreupere venită ca oile căldură drept tulburare și, de asemenea, de cele mai multe ori avem un singur judecățe: aceea de a face să dispare elementul deranjant (desreglarea). Omul nu vrea să se lase deranjat – și, de asemenea, începe lupta împotriva simptomului. Dar și lupta încercările preocupației și întrepătruire a atenției în acestă direcție – și astfel simptomul reușește să ne facă să ne preoccupăm de el.

Incepând de la Hipocrate, medicina încercările să corrigă behavialul că un simptom ar fi un eveniment mai mult sau mai puțin întemplierător, a cărui cauză trebuie căutată în procesele funcționale pe care medicina se studiază pe foarte mult să le corecteze. Medicina universitară evită cu grija interpretarea simptomului și, condamnând în felul acesta astăzi simptomul sătăcă și boala la spălă de încercătură. Dar în felul acesta, cunoașterea lui pierde funcția sa propriu-zisă – iar simptomele devin semnale fără încercătură.

Pentru clarificare, să folosim o comparație: o mașină are diferite tipuri de control pe tableau de bord, care se apără numai atunci când voința din funcțiile importante ale mașinii nu mai funcționează aşa cum trebuie. Dacă în timpul unei călătorii se aprinde, într-un caz concret, un astfel de beculuț, nu se vom bucura în niciun caz de acesta. Ne vom alături determinații de acest semnal și ne întreupem călătoria. În ciuda voinței noastre firești, ar fi într-adevăr să nu supădăm pe beculuț; căci, la urmă urmă, el ne informează despre un proces pe care altfel nu l-am fi putut percepe astăzi de repede, decareca el să desfășoare într-un domeniu „invisibil” pentru noi. Astfel lucru noi lătem apărinderea beculuțului drept înboldul de a chema un mecanic auto cu scopul ca, după intervenția acestuia, beculuțul să nu mai lănească, și noi să ne putem continua

liniștiți străvei. Totuși, noi am și foarte multeori doar mecanicii ar împlini acest fel, exclusiv prin îndepărțarea boculejului. E deosebit de în acord cu boculejul nu ar mai fi să – ceea ce și văd de fapt – dar căsătorește să ducă la acest rezultat este prea superficială pentru noi. Citeci noi considerăm că este mai important să se rezolve procesul care a dus la apărinderea boculejului. În loc să îndepărtem bocalul apărut, însă pentru aceasta trebuie să ne desprindem privirea de pe boculej și să o îndreptăm împrejur domeniile aflate în spatele său, pentru a putea afia ce urmăru nu este în ordine. Boculejul apărut vrea să fie exclusiv un indicator și să ne determine să ne punem întrebări.

Ceea ce a fost în acest exemplu boculejul de control, este în cazul noastră simptomul. Ceea ce se manifestă în corpul nostru drept simptom este expresia vizibilă a unui proces invizibil, care dorește să ne întărească prin funcția sa de suportul cărui recunoaștere de părții asture, indicându-ne că ceva nu este în ordine, pentru a se determina să ne punem întrebări. și aici ar fi, abienar, să ne cupărdeam pe simptome, și de-a dreptul absurd să vrem să decupilăm simptoma, sfidându-i manifestarea imposibilă. Simptomul nu trebuie împiedcat să se manifeste, ci trebuie să nu mai fie necesar ca el să se manifeste. Pentru acesta trebuie în orice caz să ne întoarcem și căi privirea de la simptome, și să o extindem mai adânc, dacă vrem să învățăm să înțelegem ce urmărește să ne indice simptomul.

Dacă problema medicinii tradiționale constă în incapacitatea de a face acest pas – pentru că ea este prea fascinată de simptome, și, de asemenea, ca stabilirea identității între simptom și boala, ceea ce înseamnă că nu poate separa forma de conținut.

Astfel, ca tratatori ca mulți cehuii și o capacitate tehnică remarcabilă, organe și părți ale corpului – dar niciodată omul bolnav. Se urmărește scopul de a putea obține împiedicarea apariției tuturor simptomelor, fără a analiza acestor idee în privința posibilității împlinirii sale și a sensului sau lipsii de sens pe care o are. Este ultimul alt de peisaj reușite realizarea să dezvaluieze vîntuzirea euforicii a acestui scop. În final, manierul behavilor nu

a secolurilor încărcat cu o fragedine dintr-un singur prezent, începând de la apariția spa-numele medicinii științifice moderne. Există dimineața în fel de mulți bolnavi – numai simptomele și-au schimbat. Se încercă să se înțeleagă această realitate apudătoare prin statistică care se referă numai la anumite grupe de simptome. Așa, de exemplu, se vedează cu naștere victoria asupra maladiilor infecțioase, fără a menționa simultan ce simptome au crescut în același interval temporal ca importanță și frecvență.

O astfel de analiză va fi clasificată numai atunci când în locul simptomelor va fi considerat „faptul de a fi bolnav în sine” – care nu a schimbat plină acum, și nu va schimba cu siguranță nici în viitor. Faptul de a fi bolnav își are rădăcina în felul de adânci cu și moartea în existență omenească, și nu se lasă îndepărtat din lume cu cîteva trucuri funcționale inofensive. Dacă boala și moartea ar putea fi înțelese în relație și domniașia lor, s-ar pututa vedea da pe acest fundal că de hilare sunt strădaniile noastre hibride de a le combate cu forțele noastre. Desigur că curenții se pot prezenta de o menirea dezlănțuită, cucerind boala și moartea în nivelul de simple funcții, pentru a putea crede în felul acesta în propria naștere și deplinătate a patirii.

Să renunțăm încă o dată: boala este o stare a omului care indică faptul că omul nu mai este în ordine, respectiv în armăznic în conștiință sa. Această pierdere a echilibrului interior se manifestă în corp ca simptom. Deci simptomul este semnal și portator de informație, căci el întrevine prin apariția sa desărgerea de plin acum a vieții noastre, obligându-ne să-i dăm atenție. Simptomul ne semnalizează faptul că noi suntem bolnavi ca oameni, ca și împreună, adică am legăt din echilibru forțelor noastre sufletești fizice. Simptomul ne informează despre faptul că ceea ce lipsește... „Ce vă lipsește?” era întrebării mai înaintea bolnavul – deși acesta răspunde mereu că ceea ce lipsește în plus: „Am durere”. Astăzi s-a întors la întrebarea: „Ce aveți?” Aceste două răspunsuri polare de a întreba „Ce vă lipsește?” și „Ce aveți?” sunt fixate concludent la o examinare mai atentă. Analizașii sunt potrivite pentru bolnav,

Unui bolnav îi lipsește intenționarea ceva, și anume în conștiință – căci dacă nu-l urăști nimic, el ar fi sănator¹, adică întreg și desărăgit. Dacă îi lipsește totuși ceva pentru a fi sănatos atunci este ne-sănatos (ne-integ), bolnav. Această stare de a fi bolnav se manifestă în corp prin simptom. Astfel încât ceva ce are bolnavul este expresia a lipselui că orășă îl lipsește. Îi lipsește din conștiință și, de aceea, prezintă un simptom corporal.

Dacă un om a înălțat diferența dintre boala și simptom, situația sa fundamentală și raportul său cu boala se modifică rapid. El nu mai consideră simptomul ca fiind cel mai mare dugunat al său, a cărui combatere și nimicire să fie judecătă sau cel mai înalt, ci descoperă în simptom un partener care îl poate ajuta să găsească ceea ce îl lipsește și să învingă în felul acesta boala propriu-zisă. Acum simptomul devine un fel de învățător care se ajuta și ne îngrăjășă pe propria noastră evoluție și de devenirea noastră conștiință și care poate dovedi și multă severitate și duritate atunci când noi nu cătem atenția acestor legi suprême. Boala are un singur rol: acela de a ne face să devină sănătoși.

Simptomul ne poate spune ce ne mai lipsește încă pe acest drum – ceea ce presupune că noi să înțelegem limbajul simptomelor. Sarcina acestor căzi este aceea de a releva și limbașul simptomelor. Spunem a releva, deoarece acest limbaj a existat dinainte, și, de aceea, el nu trebuie răscosit, ci exclusiv re-găsit. Limbașul nostru este predominant, ceea ce înseamnă că el cunoaște importantul dintre corp și suflet. Dacă înțelegem să ascultăm din nou această călătorie dăbădă a limbajului nostru, atunci vom aud foarte curând simptomele vorbind, și le vom putea să înțelegem. Simptomele noastre nu să ne spună mai multe lucru, și anume lucruri mai importante decât ne spun sentimentii noștri, pentru că ele sunt partenerii noștri intimi, aparțin întru total de noi și sunt singurile care ne cunosc ca adevarat.

În felul acesta se crează în orice casă o atmosferă, care nu este ușor de suportat. Cel mai bun prieten al noastră nu ar înțelege niciodată să ne spună adevarul astăzi de cînd și cînd s-a făcut, cum

¹ În termenii germani, „Asch” înseamnă nimic, nicioță, leerg, nulla, neexistență (n. tr.)